

ниан I, записвали в летописа нешо като: „В деня на коронаяването му планетите бяха в тези и тези съзвездия“). По този начин летописът е снабден с погрешен хронологичен и астрономически „скелет“ – резултат от по-късни средновековни изчисления, представени като уж истински „древни астрономически наблюдения“.

После този донякъде погрешен, донякъде фалшифициран материал се вкаменява, покрива се с прахоляк от авторитетност и в този вид стига до нас. Нашите съвременници, историците и астрономите, четат древните летописи и радостно откриват в тях „астрономически сведения“. Използват съвременната астрономия, за да датират уж истинските затъмнения и хороскопи, които всъщност са ИЗЧИСЛЕНИ ТЕОРЕТИЧНО през XVI–XVIII в. Изпитват удовлетворение, когато някои резултати съвпаднат с хронологията на Скалигер. По този начин сякаш потвърждават тази хронология. **ТОВА Е ПОРОЧЕН КРЪГ.**

Разбира се, понякога се случва и разминаване със съвременната астрономия. Подобно разминаване възниква, защото методите за астрономически изчисления през XVI–XVIII в. са били доста несъвършени в сравнение с днешните. Открит ли такова разминаване, съвременните историци на астрономията с известна снизходителност поправят леко „древния наблюдател“. И се създава още по-голяма илюзия за достоверността на Скалигеровата хронология.

А какво да се прави, щом резултатите от съвременните астрономически изчисления РАДИКАЛНО се разминават със Скалигеровата хронология? В такива случаи съвременните историци споменават „невежеството на древните наблюдатели“ и т.н.

Нашите нови резултати показаха, че **МОЖЕМ ДА ВЯРВАМЕ НА СРЕДНОВЕКОВНАТА ХРОНОЛОГИЯ САМО СЛЕД НАЧАЛОТО НА XVI В.**, вж. книгата „Империята“. Необходима е още много работа за окончателното независимо датироване на затъмненията и хороскопите, описани в старите извори. Последните ни изчисления показаха, че към астрономическите решения на Н. А. Морозов се добавят нови, **ЗНАЧИТЕЛНО ПО-ТОЧНИ И ПО-КЪСНИ** решения, разположени в интервала от XIII до XVI в.